

som man holdt over den almindelige Regel, at Disponenten og Kasseforvalteren stode som to forskellige Personer, og at Controllen forlangte uafslædtlig saa at sige daglig Oplysning om, i hvad Tilstand den Kasse var, hvori saadanne Midler befandt sig, hvormeget der var gaaet ind og ud, saa var Revisionen let og Underflab saa at sige umulig. Naar man skulde holde sig til Muligheden af Underflab, saa kunde man gjerne, istedetfor 100 Rd., sætte 19,000 Rd. ind i denne Lov; thi for 19,000 Rd. see vi, at det nuværende Controlvæsen, den nuværende Bestyrelse ikke giver Sikkerhed; det er ikke nok, at der bagefter kommer Midler tilstede til at dække de Underflab, der ere gaaede for sig — de skulle slet ikke kunne gaae for sig —, thi det er tilfældigt, at Dækningen senere indtræder. Men denne Feil ligger ikke i Sagen i sig selv, men den ligger i Brugen af Controlmidlerne, og hvorfor er Anvendelsen af Controlmidlerne for svag? Fordi Controlsen har faa stet Deelagtigheden i det pecuniaire Ansvar fra sig. Naar den ærede Minister i Mangel af anden Paagjældende kom til at betale Alt, hvad der gik tabt ved Feil fra Overformynderi-Bestyrelsens Side, saa er jeg overbevist om, at der saagodtsom Intet vilde tabes, og dersom alle de, der staae mellem den ærede Minister og den Paagjældende, vare stillede accurat i det samme Forhold, det vil sige, at Revisor og den, der har expederet Sagen, vare stillede paa samme Maade, saa vilde det Altsammen komme i Orden. Den Maade, hvorpaa Controllen nu udøves — og Revisionen foregaaer meget flabende i Marsopgjørelser — det er Grunden til alle de nuværende Ulemper, det er det, som gjør, at et Uvæsen kan bestaae i vort hele Kassesystem,

saaledes som det nu er, navnlig der, hvor Midlerne ikke ere bragte ind under den virkelige finantsielle Bestyrelse, men ligge under de administrative Ministerier. Det ligger i enhver velordnet Finantsbestyrelses Natur, at Alt, hvad der er Indtægtsbestyrelse, skal gaae bort fra de administrative Ministerier, der kun skulle have med Udgifter at gjøre, hvortil alle Indtægter skulle ligge under dem, der efter deres Natur og ved de Midler, der ere stillede til deres Raadighed, ere istand til paa en ordentlig Maade at ordne Pengesforholdene.

Der er derhos et vigtigt Moment, som ikke maa tabes af Sigte, saasnart der tales om Overformynderierne — og jeg skulde meget ønske at vide, om den ærede Minister kjender Noget dertil — det er nemlig, at der betales Priser for at faae Penge tillaans i Overformynderierne. Naar der er Penge at faae i Overformynderierne, saa gives de ikke til den, som først kommer og byder god Sikkerhed; men man søger sig først for, om der ikke findes flere, der samtidig trænge til Penge, og gjennem den ene eller den anden Haand faaer man saa Anledning til at drive en Handel med disse Midler, hvorved den Høitbydende kommer til at faae dem, undertiden for lidt svagere Sikkerhed, men jeg indrømmer i det Hele maastee for en god Sikkerhed. Jeg gad vide, om den ærede Minister aldeles Intet kjender til dette Forhold, og dersom han kjender til det, kunde jeg ønske at vide, om han ikke kan tænke sig en Maade, hvorved det kunde undgaaes. Jeg kjender en meget god Maade, og det er, som sagt, ikke at lade Kasseforvalteren og Disponenten være den samme Person.